

VĂN VÀ GIÁ TRỊ CỦA VĂN

LUẬN - ĐÀN

Văn là lời nói do tư tưởng, ý tứ của người biểu thị ra mà viết trên mặt giấy. Văn cũng như lời nói, có người nói hay, có người nói dở; có người nói nghe rõ ràng sách hoạch, có người nói lộn xộn không thành câu. Nhưng văn có quan trọng hơn lời nói, vì lời nói qua rồi là rồi, chữ văn viết trên giấy, đi được xa mà truyền được rộng, nên viết văn cần phải cẩn thận hơn.

Một hôm ông giáo trưởng làng chợ bảo học trò rằng: « Văn các anh còn quá ». Học trò hỏi: « Văn thế nào là giá? ». Ông dạy: « Văn đẹp mà phắc phất gọi là văn cao. Các anh đã đọc những câu mở đầu: « Gió phát phư sóng bạc vô gành, cây ăn-ước rờn vàng chói nước » trong bài văn xuôi « Tự thuật cảnh Hương-Giang » của một nhà văn sĩ nọ, và như là đọc mấy câu kết của bài kia: « nhan sắc ấy chi nhường Tây-tử, hiệu-tên này thẹn với Đông-thần. Năm na góp nhặt mây lời, đầm ghen à Tỵ, đua tài nâng Ban », thì các anh đã thấy được lời văn rất cao trong văn quốc ngữ ta. »

Ồ! Ngay thế! Thầy giáo đem lời văn « dốt » ấy mà dạy học trò gọi là văn cao! Nhưng ý họ nói ra mà tôi viết bài này, để khuyên các thầy không nên dạy trẻ con những lời văn vô nghĩa như trên. Ta thử xét câu văn trên, « gió phát phư » là thế nào? Chữ « phát phư » dùng để chỉ sự cử động của một vật gì mỏng mảnh, yếu ớt, đưa qua đưa lại giữa gió. Người ta nói: « tau là phát phư, mảnh lụa phát phư... ». Sự cử động ấy có thể trông thấy được, chứ gió tự thân nó không trông thấy được, nên dùng chữ « phát phư » không đúng. Nhưng dưới nói: « sóng vô gành » thì thế giới lớn, chứ « phát phư » thì chỉ gió thoảng, gió nhẹ mà nghe thấy, là « v... » đứng về mặt tính động của. Thế là « sóng bạc vô gành » với chữ « phát phư », không ăn nhập gì. Và lại, tôi biết chắc từ « sóng Hương », trước thanh Ho, không có gành. Tác giả vì muốn gọi lời văn mà thành ra thất thiệt.

« Cây ăn-ước » là nghĩa thế nào? Cái tượng « ăn-ước » ấy có ăn tiếp gì với cái « rờn chói nước » kia? Thuật câu sông Hương mà rất lại những câu « Tây-tử, Đông-thần, à Tỵ, nâng Ban » như trên, thành ra thơ ẻn gài, lạc đề xa quá! Văn thế mà gọi là văn cao, thật là mất không có con người, mà trên đời không có văn nào là thấp nữa.

Văn cao nào có để giỡn cười phải học văn nhiều, có tư tưởng rộng và có công phu rèn tập mới làm đến. Tôi chưa dám nói vào cao, chỉ muốn nói đến giá trị và thiệt thực của văn này, đó mà nhiều người công nhận. Như văn sách hoạch, thiệt thực, rõ ràng và đúng chữ đúng, đặt câu đúng, tả được sát lý và có ý vị, thì có thể gọi là văn hay. Về cách dùng chữ, nói cho dễ hiểu, như câu:

« Con bò con đi theo sau mẹ nó, và: « con bò con nhẩy theo sau mẹ nó ». Hai câu chỉ khác nhau một chữ đi và chữ nhẩy, mà chữ « nhẩy » là đúng sự thiệt, và tả được cái lảnh lảnh vai về của con bò nhẩy; câu văn có vẻ hoạt động; dùng chữ « nhẩy » là tỏ ra có con mắt quan sát tinh tường. Câu kia, chữ « đi » đã lắm thường, không đúng với lảnh lảnh của con bò con mà câu văn lại vô vị.

Về cách đặt câu, ví như nói: « Trò B siêng học, giấy sớm, buổi mai giấy, rừ mặt, sắc miệng, đoan, ăn lời lòng rồi thay quần áo, khi kỹ là đúng 7 giờ, trò ôm vô đi tới trường; trò đi, học đúng giờ luôn luôn ».

Lại nói cách khác: « Trò B giấy, cũng như mọi bữa, sau khi rửa mặt, sắc miệng, ăn lời lòng và thay quần áo, vừa đúng 7 giờ, trò ôm vô đi tới trường học ». Cũng vậy chuyện, nhưng câu văn trên có hơi lộn xộn và ngay đứt đứt không ý vị; còn câu sau, không nói siêng học, không nói giấy sớm, không nói đúng giờ, chỉ điểm có mấy chữ « cũng như », « sau » « vừa » mà đủ cả mấy ý, câu văn hàm súc và gọn gàng.

Trên là nói vài điều dẫn dụ. Viết văn tìm chỗ dẫn dụ ấy mà lưu tâm suy xét từng chữ từng ý mới mong có kết quả. Như là lời văn tả thực lại khó hay. Tôi một bước nữa, văn chương cần phải có ý nghĩa, tư tưởng, có lý trí, có cảm tình thì văn mới có giá trị. Còn như nói: « Con trâu lớn hơn con ngựa », « chim sẻ nhỏ hơn con dế », « má đúng lối văn tỏ vẻ » là, thì cũng chẳng có giá trị gì. Đến như lời văn « gió phát phư », « cây ăn-ước » trên thì vì nó về ra thành vô nghĩa thiệt.

Văn cũng như một cái đồ dùng; văn có nhiều lối cũng như đồ dùng có nhiều thứ, cốt nhất là văn thiết thực hữu dụng có ý nghĩa, chứ như văn trống không kia chẳng ích gì cho đời. Nhà viết báo, viết sách mà chỉ vì lợi riêng, hoặc để khoe dè mà không ý nghĩa thì văn ấy ai bảo là có giá trị?

Văn chương không đi riêng với nhân sinh quan, như là anh em mới học làm văn, cần học thứ văn thiết thực mà tránh lối văn thầy giáo nói trên.

Liên-vân

DẦU LỢI-SANH!
Thuốc ho Bần-Tay!
Ai mua si, ai nhận
lên Đại-lý, viết thư cho
LỢI-SANH-BUỒNG
TOURANE

VIỆC TRONG NƯỚC

Lời dân than

NGHỆ-AN. - 1) Mới đây có nghị định giá gạo mỗi đồng 6 quan 5 tiền, thế mà ở dân gian giá vẫn năm chỗ 7 quan 5 hay là dưới 5 quan, đời cho ra gạo mà nấp sau thuế thật gay.

2) Phiếu chợ sự thuộc phủ Diên, ngày 11 tháng 4 năm có bỏ trên Thanh-hóa đưa vào bán nhiều giá rất rẻ; khi trước trên do Nghệ đưa ra, bây giờ Thanh lại đưa vào Nghệ bán! còn năm, nói đúng, quân áo cũ, đồ đạc, đều bán nhiều mà giá rẻ.

3) Trại ban, mà tháng 5 này, tổng Văn tự thuộc huyện Yên-thành, có nơi ruộng chợ cây được, đang đào cầu mưa mà không thấy mưa.

Đó là nỗi khổ của dân. P. T.

Dân mong triển hạn
QUẢNG-BÌNH. - ở Quảng-bình cũng như các nơi, cái khổ tăng thuế nhất không chỗ nói nữa. Về mặt kỹ thuật đã thế này, biết lấy gì nộp! Mong rằng nhà nước hoãn triển thế nào cho dân nhé.

Khai sanh đến 2500!
QUẢNG-NAM. - Làng Bang-linh đông dân, phủ Điện-bàn, tri bộ là Phan Tuấn làm nhiệm vụ dân cấn rất khó khăn. Xem việc dưới đây.

Nguyễn-thị-Võ ở trong làng, có chồng xa, ngày 4-4-34 sanh động một đứa con trai. Cha thị Võ đi khai sanh, tri bộ đòi có cha đưa nộp mới cho khai, nhưng cha no ở 11, trở đến ngày 6-6-34 mới về khai. Tri bộ bắt làm tờ khai đúng kiến; y khai và nộp 0,20, tri bộ không chịu, đòi phải nộp 25; y không sẵn tiền, phải đi quê mượn và bán đồ. Qua ngày 7-6-34, mẹ con thị Võ sợ tri bộ làm đến không lãnh, phải chạy đi.

Tổ là khai sanh một đứa nhỏ lớn 25, có thế không? Dân

Nỗi khổ về việc làm xâu
QUẢNG-NGAI. - Chúng tôi dân hai làng Bình-thượng và Bình-Trung thuộc phủ Bình sơn, xin nói nỗi khổ:

Năm nay qua trên khổ sức đắp con đường tỉnh lộ từ đồn Tri-Bình đến Truyền thanh. Khoản làm đường này, quan sự từ lên mỗi tuần là hai ngày, có phải làm cả đêm và phải đi Tri-bình, công thầy nhân công Nguyễn-Lương coi làm. Không biết thế nào chán Lương cũng cứ bắt bắt dân làm đến bốn năm nay, rồi còn sửa sửa, mà dân gần không sức lại sửa sửa; sửa không đi thì phải mua riêng một số tiền. Lại ép dân làm sớm mà bắt tội, có nỡ chết thì đánh đầu khố, đánh phải xuất tiền chuộc cái đầu đó; bởi thế nên Lương chưa làm được bao nhiêu mà công đã hết.

Kể đó qua trên sức tổng Trung đem dân đến nơi con đường thiên lý mà làm. Thời mỗi sửa sửa Lộ bán bao công thì bán, bắt làm chừng nào cũng được, đánh đập thế nào cũng xong. Như làng An-diêm, Phước-thiện, Long-Giang, và các, đều xuất tiền mua bớt công.

Tiền lấy về tài ai, mà dân làm chết xâu, khổ quá!

Người làm xâu

Thuế thâu nhưt kỹ
Vi nạn không hoàng, dân gian đời tiền, xưa qua Khâm có đi khắp các tỉnh tương thuyết với các quan địa phương và vụ thuế. Nghe nói ngài huyện phải tùy hiện tình hình khổ của dân, hoặc thu hai kỳ cho dân có ngày giờ mà lo chạy, miễn trước sau khỏi thiếu là được. Thế là tình hình khổ khổ của dân, chẳng phải để thuế rồi.

Vậy mà ở hạt Nghĩa-hành, huyện sức thu thuế nhưt kỹ trước nay; ở các làng, ruộng mở đánh hồi đục gộp làm.

Sơn-tiêu

Xin đi làm, lại bị buộc
Ngày 22-5-34, tên (thọ) Đông, làng Đông Mỹ, T. Nghệ, đưa đơn đến tòa một-thẩm xin đi làm đường số 10 ở Phủ-yên; trong đơn có lý tưởng, lời lẽ, đẹp, báo mục đàng Tỵ nhẩy; nhưng quan buộc rằng: « mấy muốn được đi, phải về đó xét bạn của mấy quả có lo làm ăn hay có hành vi gì khác, tôi mới rời đi cho đi ». Đông không thể làm được đến được lý, nên đành chịu khom tay!

Nghe

Cái chết thương tâm
BÌNH-DINH. - Hồi 9 giờ sáng ngày 26 mai, trước cửa nhà thương tỉnh Bình

dinh, có một đám đông người khỏe là om sòm rất thối; lại gần thì thấy một cái tử thi người đàn ông trẻ độ 25 tuổi, nằm thướt thướt bên mé đường, chung quanh có các nhà tránh nhiệm đứng khâm nghiệm. Hồi ra, các chuyên như vậy:

Nguyễn-hôm 26 Mai, tên Điền (lính tuần sai tỉnh) đi phiên ở một làng thuộc phủ An-nhơn, khi đi qua làng Trung-lý, Điền ghé vào nhà tên Sơn, thấy Sơn đi vắng. Điền liền chạy về Sầu. Về Sầu ở đồng đi về, thấy vậy tức, nói (lên chưởi mắng rồi ra đâm lui đi nhay; chắc việc trong làng xảy ra, bắt cả vụ đồng Sầu và Điền giải lên tỉnh. Về tỉnh, tên Điền xin đi nằm nhà thương Quỳnhơn để lấy cớ mà về tới, cho Sơn đánh mình; con Sầu thời các chú lính khâm bắt bỏ lao ngay, không đợi trình với quan trên biết. Tại hôm 26, 01 thời Tha hồ các chú lính vì hạn báo tử, kẻ lợi người dể, tên Sơn đánh nhay chửi, đến sáng ngày 26 mai, lại bắt Sơn đi làm xâu. Ra khỏi cửa lao, vừa đi đến trước nhà quan Phòng thành, tên Sơn Thạch cũng một tên lính khâm của đại tá Sơn vừa mang rằng: « emly khác cả gan đánh lính, tên Cầu Thạch lại thoi vào ngực, và đá vào đường vật, tên Sơn kêu được mấy tiếng ở trời thì ngã là ra đường chết ngay. Đem ra nhà thương, thời tên Sơn gào nói với thầy nhà thương mấy tiếng: « Cầu... đánh... » rồi chết. Từ thì, sau khi khâm nghiệm xong, để cho thân nhân mai táng, con tên Cầu Thạch và mấy tên lính kia thời chưa rõ án nghĩ ra sao. Đã ghẹo vụ người ta, còn theo đánh đập, mà dọa vò lương còn hòa theo đánh người đến chết, ăn quả Lính ở bên quan hoành hành tàn bạo như thế, pháp luật không thế nào đứng được.

Thương tâm khách

KHO CHUYỆN

Mới rồi một bà công chúa Cao-man, con vua Montong, có thiếu nhà bằng Đông-pháp 3000\$, chưa kịp trả thì nhà bằng giao cho trường tòa đời.

Việc này thiếu tài, nhà vua có gien lấy 3000\$ với tại nhà bằng ấy trả số cho công chúa, và rồi hết số tiền đã gởi ra.

Dù-phước-Ky, người làm việc tại nhà bằng Saigon, năm 1929 có cấp một số bạc 30 ngàn đồng đi mất. Nay đã 5 năm rồi, người ta mới tìm được kỳ.

Vụ ông giáo Đức ở Tân-dịnh (Nam kỳ) kẹp ông Trần-mạnh-Nhân, chủ nhà may sửa da, không cho người xem sức may móc, làm cho tên Nhuận (con ông Đức) bị máy vật chết, đã đem ra xử tại tòa án hình hôm 26 Mai: ông Nhuận bị phạt 100 quan tiền và bị bắt cho ông Đức 1000\$.

Cách 1 tháng nay ở Tây-tho (Nam-kỳ) có một tham có bắt được một người Hoa nữa tên là Kô, chuyên nghề bán thịt heo, làm trở rất nhiều bạc giá đắt.

Vì muốn giảm tiền thuế, hôm 1 Jun, các chủ tiệm thịt heo ở thành phố Hanoi rủ nhau đình nghiệp yêu cầu, vì vậy cả thành phố ngấy kỳ chỉ có 9 con heo được bán.

Đó với việc này, quan Đốc lý liền lo thu xếp, nên sáng hôm 2 Jun, có 9 con heo khác làm thịt, nghĩa là bằng một nửa số thịt ngày thường.

Hôm 31 Mai, vì ghen mà người dân bà Pháp bắt hai người đàn bà năm tại rạp chớp bóng Novelty Hanoi.

Nguyễn viên quán trong đạo quán Lê-dương, mấy lần nay có tư tình với người đàn bà năm tên là Ngô-thị-Thảo; người vợ tức, vì đó mà trong gia đình không được hòa thuận. Hôm ấy ông chồng đang đứng tình nhân chuyện trò tại rạp chớp bóng sự thì bà ta vào rất sung sán bắt thị Thảo.

Hỏi thay thị Thảo chỉ bị thương xoàng mà người chồng lại bị thương nơi tay, và một người đàn bà năm người gần thị Thảo bị thương rất nặng, chỗ vào nhà thương Lenessa thì chết.

AI LÀ BẠN ĐAU RẰNG?
Hiện ông Tạ duy-Hiền, trông răng có tiếng, làm ở Nhà thương Tây (Infirmerie de Garnison) Tourane, chứng một tuần là rời vào Quảng- Ngãi, Quỳnhơn và Nha-trang.
Q. C.

Nuôi con nên biết:

Trẻ con hay có các bệnh cam, sởi, hoặc cam mắt (mắt đỏ, đỏ, ghèn mắt); Cam môi (mũi đỏ, hơi thở) Cam răng (răng sần, sần, chảy máu, hơi thở) Cam tả, cam thũng, cam tích (bụng to, đi tả, sưng mắt, sưng chân) Cam ăn mợ (mắt đỏ, sưng không mở ra được) Cam khát, cam rai (mồm chảy rai) Cam sật, cam lùn, cam bụng to, chần gầy, ăn ít, ốm yếu lùn, vì những bệnh cam ấy mà sanh ra các bệnh nguy hiểm. Muốn khỏi các bệnh cam ấy thì nên dùng thuốc « KIÊN-TR-TRU-CAM số 11 » mỗi lọ giá bán 0,25, của nhà thuốc NAM-THIÊN-DƯƠNG, 46, phố Phước Kiển Hanoi nghiên cứu các vị thuốc nam chế ra, chỉ uống một hai lọ là khỏi hết, có bán tại Chi điểm Nam thiên dương, 140 phố Khách Nam-Dinh, hiệu Mai Liên, 62 phố Cầu Đất Hải-phong, Phước hưng Long Thanh hóa, Vĩnh hưng Tường Vinh, Vĩnh Tường Huế, Thái Khánh, đường Đỗ Bừn Vị Tourane, Trần Cảnh, cửa tây Quảng Ngãi, Hoàng Tá Quỳnh, Mông lư; Phan Nhatrang, Lê nam hưng Phan thiêt, Thanh Thanh, 33 Pellerin Saigon, Nguyễn bá Năng Bắc-kien, và các nhà đại lý Nam thiên dương ở khắp các tỉnh trong xứ Đông Dương.

TRỊ TỬ THỜI CẢM MẠO

010 - 020
MAISON NAM - TRU
17, Rue Voltaire, HUE
Cần một người đại - lý ở mỗi hạt.

CHỊ EM TRUNG-NAM-BẮC

CHỊ DỪNG DẦU « BA CÔ » XỨC TÓC

1\$00		1\$00
0,40		0,40
0,25		0,25

CHẾ TẠI HIỆU KHUYNH-DIỆP BÊN-NGỰ — HUE

DẦU CHỮ THỌ

TRỊ BA CHỨNG ĐÁ NỔI TIẾNG

THẦN HIỆU

0\$05 0\$08 0\$20

Có bán khắp nơi

Nhà Phát hành: VINH - THỌ Tourane

Đại lý ở Vinh: Maison Xuân-Lâm n° 8 rue Auvergne

hãy dùng

SAVON

VIỆT NAM

tốt hơn hết

CƠ-TÌNH BỒ-THÂN

Vì sao các bạn thanh-niên hay bị chứng Di-tinh. Mộng-tinh?? 01: / Người yếu mà làm việc quá sức khỏe của mình - 2 / Làm việc bằng sức óc lo nghĩ thái quá. - 3 / Đêm ngủ thái quá, rưng rưng chừ thừ. - 4 / Tuổi trẻ mà ham xem các chuyện nói về tình ái, chng hay tu tưởng những sự tà đâm.

Bổn điều kỳ trên khi sơ phát thường thấy đau lưng mỗi vai, thân mình buồn bực, ít ngủ hay quên ở tại, hoa mắt, đêm ngủ mơ màng hay giật mình có lúc vừa thức thì nghĩ thì tự nhiên đặt tay mình hình như sắp ngã và hay thấy chiêm bao nhiều điều kỳ quái. Đó là bệnh trong thời kỳ thể chất chỉ đang độ 3 và Cơ-Tình Bồ-Thân là khởi đầu, và có thể phòng bị được 3 chứng hiểm nghèo như Mộng-tinh, Di-tinh và Hoại-tinh. Ba chứng ấy phải ra như thế nào???

MỘNG-TÌNH. - Đêm ngủ thấy chiêm bao đi lại với đàn bà mà tình xuất.

DI-TÌNH. - Đêm ngủ mơ màng, tự nhiên không mộng mà tình xuất.

HOẠI-TÌNH. - Khi đi lại với đàn bà là tình khi bị xuất ngay. Hoặc không có lúc nào hơi mệt là tình xuất mỗi lần với họ gọi. Nhưng về tuổi bệnh mắc trong thời kỳ này độ nặng thì ở Cơ-Tình Bồ-Thân này là khởi. - Mỗi lọ giá 1\$00 - nửa tá giá 1\$00 - Theo tờ mandat số 10 M. BINH-HUY, 44, MARECHAL FOON & VINH

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON NHIỀU CHẤT BÒ

Bao thầu cho Chính-phủ Pháp Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ sinh và các nhà thương binh... v... v... ở Trung-Kỳ, Bắc-Kỳ và Cao-Mên

DAU VAN UNG VINH-HUNG-TUONG. Dầu của chúng tôi chế theo thời tiết, có thể dùng về mùa lạnh, có thể dùng về mùa nóng.

堂玉海. Thuốc BACH-UNG của HAI-NGOC-BUONG chữa huyết tích, ăn mà tích, bụng có cục hay đau, ăn nước đờm rồi vàng da, lo bụng, phù nề v. v. Mỗi lọ 0.25.

PHÒNG-TÍCH. Đơn ông đơn bà sẽ yêu thường hay bị, khi ốm ho, rứa say với ham tích đặc hoặc khi ăn no đi ngủ hay đi tắm ngay sau tắm bệnh gọi là bệnh PHÒNG-TÍCH.

ĐẠI ĐẠI GIẢM GIÁ. Nền đến thăm và so giá trước nhất tại TIỆM BOMBAY MỚI. 115 Rue Paul Bert - HUE

Việc Thê-giới

TRUNG-HOA. Trung-Nhật giao thiệp - Vấn quan trọng nhất ở Bắc-kinh, Shibayama, tuy nhiên với đại biểu thông tin ở Havre rằng cuộc điều đình về việc hòa xa gần thông tin Trung Nhật đã liên kết, và cuộc điều đình về hòa bình và quan thuế, chỉ còn phải bàn giải với nhau về một đối đầu chỉ tiếp nữa, thì xong. Shibayama lại thêm rằng chuyên xe hòa tức hành đến Bắc-kinh.

LUẬT-BÌNH HOÀNG-VIỆT

(Tiếp theo) Điều thứ 242. - Tội danh nghi xử về tội trốn đi hoặc trốn đi không được kể lộn với tội danh trước mà đã bị giam hoặc bị bắt, đều tội danh trước có giam hoặc xử mà tội danh trốn đi cũng có phải chịu án hoặc đã thành án rồi mà trốn đi thời những ngày bị giam trước (từ ngày bị bắt đến ngày trốn đi) không được tính vào hạn giam. Khi nào trốn đi hoặc trốn trốn đi về lần thứ hai mà theo luật cho là tái phạm sẽ chịu theo thể lệ trong điều 59 mà nghi xử.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

HỘI HIỆP-BỀN NƯỚC-DANH PHÁP Dưới quyền kềm-sốt của Chánh-phủ Đông-Pháp. Vốn 1.000.000 lượng (Thượng-Hải) và 8.000.000 phật-làng đã đóng tất cả. Quán-ly cõi Đông-Pháp: SAIGON, số 26, đường Chaigoeau. Chi ngành ở tại HANOI 53 Boulevard Francis Garnier.

LE GOSSE. Sữa «LE GOSSE» rất tốt cho tất cả mọi người: có nhiều chất kem (Crème) rất tinh khiết. Bao thầu cho Nhà-nước năm 1932-1933.

ÉTABLISSEMENTS MORIN FRÈRES HUB - TOURANE - QUINHON. Cô bán trong các tiệm tạp-hóa ở Đông-Pháp. HIỆU GIẤY XANH: Giá mỗi hộp 0.380

Nhà in Ai cứu hai đứa con tày (được thưởng). Ông Albert Monges ở số 31 đường Vassoules, gần chợ Láng, có hai đứa con gái nhỏ. Hai đứa trẻ đau ho, làm rối não lòng.

Kết quả cuộc thi tiểu-thuyết của hội Trí-tri Nam-Định

Khí 9 giờ tối 26 Mai 31, Ban-chi tiểu thuyết đã họp tại hội Khai-tri-tiến-đức Hanoi, để xem các bản tiểu thuyết đã gửi đến, thì bản «Nguyệt Luân» của ông Đỗ-Thúc-Trâm ở Hanoi và bản «Tiếng gọi của rừng thâm» của ông Nguyễn-lan-Khai ở Hanoi đều được giải nhất cả. Bản «Lòng hồn lòng» của ông Bạch-nông-Thai ở Hải-dương được giải ba.

AI BẢ DỪNG QUA TIÊN-TỬ'U VÀ AI MUÔN BÉO MẠNH, MAU KHỎI CÁC BỆNH?

Tiền-Tử là phương thuốc được truyền-báo trong Nam ngoài Bắc mua dùng và có hiệu quả như thần. Muốn biết chi tiết xin đọc qua pháp khoa học rồi thì mới tin được. Nhận hàng theo cách liên hệ giao-nhận (Contre rembt).

CÁI NUT CHAI

(TRINH-THAM TIỂU-THUYẾT) Tác giả: MAURICE LEBLANC. Dịch giả: X. V. Số 56. - Nếu chúng tôi gặp chúng nó, thì nói thế nào? - Sao, Bân-nhu, anh không phải là ở phố sao? Anh không trông cho anh hiện cả mới, là bà ở phòng số 130; huống gì lại có bà ở đi theo đường sau, lên xe hơi trước cách chúng ta... và đi tới lại chỗ cách đây chừng 200 thước. Còn Văn-thơ, anh gặp sắc với Bân-nhu. Đứng gần gần đường giữa hai phòng lại cho họ đi.

...Còn Đông-bách, chạ khế ngồi yên nhè!... «Đi đi, Bân-nhu!» Chẳng đứng nhìn theo chiếc xe hơi một hồi, rồi mới bảo xe đưa đến số bưu điện đánh dấu điện như thế này: «Bát-vinh, tòa Tổng cách sát, Ba-lê» «Đã làm được người. Mai 11 giờ, sẽ đem giấy ấy đến cho ông. Tin gấp. Có là rồi.» Về khoảng 2 giờ rưỡi, Ca-la-rit và La-ban đến ga xe hỏa. Ca-la-rit nói: «Mày có chỗ ngồi...» - Sao lại không có... đã dặn xe rồi mà.

Tôi xin tha thiết, lúc đó tôi cũng sợ hơi nản chí, vì nghĩ không thể nào chèo lái kịp những đũa làm tôi. Bao nhiêu công việc đều tùy theo giờ xe hỏa, nếu xe đến Xăng rô mà không kịp gặp tên thám tử của Đông-bách thì được việc, nếu xe đến trễ thì hỏng việc. Nhưng may sao chúng tôi chưa tới ga đầu thì gặp một chiếc xe đi về Pháp. Chúng tôi sang xe ấy. Trở về đến ga Xăng rô mà, thì tên thám tử kia vẫn còn ở đó. Tôi đoán, đoán trúng lắm. Bây giờ nó không đợi nên mặc áo người gác cổng công quan các Đại sứ nữa. Nó lên loa xe hàng nhì. Thời, không còn nghĩ nghĩ gì nữa, thế nào cũng thọt được Đông-bách, thế nào cũng được việc... - Nhưng... Làm sao? - Làm sao tôi gặp lại bà ấy? làm sao tôi vào phòng Đông-bách đây? Chẳng tôi theo chun G a cấp mà vẫn đi cho nó tự do hành động. Khi tôi nó ngả lại một nhà khách sạn nhỏ ở Ni-xơ. Sơn hôm nay, nó gặp Đông-bách. Hai người noi chuyện với nhau khá lâu. Tôi theo chun chun nó. Đông-bách về khách sạn đây, đi Gia-cốp ở dưới, bước vào thang máy. Mười phút sau, tôi biết được số phòng của nó, và biết luôn rằng có một người đàn bà thuê phòng bên cạnh từ hôm qua. Tôi nói với Văn-thơ và Bân-nhu rằng: «chắc là bà. Tôi đến gặp cửa phòng bà, không thấy trả lời mà cửa lại khóa chặt.

